

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.868 van 15 september 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 april 2008 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 april 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die loco advocaat H. CAPPELLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster vraagt op 13 september 2000 voor de eerste maal de hoedanigheid van vluchteling aan. Op 19 maart 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Het beroep is op 21 oktober 2004 door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 136.387.

1.2. Op 23 december 2005 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 25 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een bevestigende-de beslissing tot weigering van verblijf.

1.3. Op 26 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 10 april 2008 verklaart de gemachtigde van de minister deze aanvraag onontvankelijk.

1.4. Op 4 oktober 2007 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 19 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.5. Op 16 januari 2008 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 8 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekster betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

(...)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 13/09/2000 een eerste asielaanvraag indiende die op 19/03/2001 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 23/12/2005 een tweede asielaanvraag indiende die op 25/01/2007 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 04/10/2007 een derde asielaanvraag indiende die op 19/10/2007 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Overwegende dat betrokkene op 16/01/2008 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief voorlegt dd 04/10/2006. Overwegende dat betrokkene aan de hand van een briefomslag aantoonde dat zij dit document pas in december 2007 ontvangen heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder het document opgestuurd heeft. Overwegende dat het document dateert van oktober 2006, toen de procedure inzake haar tweede asielaanvraag nog hangende was. Overwegende dat betrokkene tijdens het gehoor inzake haar tweede en derde asielaanvraag te kennen gegeven heeft dat zij nog contact met haar ouders had. Overwegende dat betrokkene toen reeds de mogelijkheid had om het document te laten opsturen en om het tijdens de procedure van haar vorige asielaanvragen aan te brengen. Overwegende dat het document dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden. Overwegende dat betrokkene verder geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen elementen naar voor brengt in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.

(...)"

2. Rechtspleging

Verzoekster vraagt in fine het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand en verwijst naar het "K.B. van 9 juli 2000".

In de huidige stand van zaken heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bevoegdheid om zich uit te spreken over een verzoek betreffende het verlenen van de kosteloze rechtsbijstand. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op het koninklijk besluit van 9 juli 2000. Het betreft namelijk het koninklijk besluit houdende bijzondere procedure-regeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat van toepassing is op geschillen bij de Raad van State. Op verzoeksters vraag wordt derhalve niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het recht van verdediging, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, onder-tekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 Vreemdelingenwet, omdat de bestreden beslissing niet antwoordt op de in de aanvraag aangehaalde argumenten, dat verzoekster wel degelijk in aanmerking komt voor het “statuut van vreemdeling”, dat verzoekster verwijst naar het gemeenschappelijk standpunt van de Raad van de Europese Unie, dat in casu nooit enig onderzoek is verricht “naar de ingeroepen gedoogzaamheid ten aanzien van de praktijken waarvan verzoekster het slachtoffer zal zijn in geval van een gedwongen terugkeer”, dat verzoekster een zeer actief lid is van de CPI en nauw betrokken is bij de organisatie en deelname aan betogingen, dat “zelfs indien aangenomen wordt dat de politieke activiteiten van verzoekster een laag profiel hebben (quod non), (...) nog niet (kan) gesteld worden dat de Iraanse autoriteiten haar activiteiten ook als dusdanig beschouwen, dat verzoekster aantoot door de autoriteiten te worden gezocht, dat de verwerende partij niet voldoende heeft geïnformeerd naar alle elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier en tekort komt in haar onderzoeksverplichting, dat de verwerende partij zich niet de moeite heeft getroost om de verklaringen van verzoekster grondig door te nemen en te toetsen aan de eerder afgelegde verklaringen en aan de raadpleegbare informatiebronnen, dat de beslissing derhalve niet afdoende is gemotiveerd en dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

Ter adstructie van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“EERSTE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het recht van verdediging, schending van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

1. De motivering in de bestreden beslissing is op weinig overtuigende wijze geschied en kan in feite worden samengevat als zouden er geen nieuwe elementen voorliggen.

Verzoekster wenst ter zake op de essentie te wijzen.

2. Verzoekster is er zich uiteraard wel van bewust dat de beoordeling van het feit of er al dan niet een nieuw element voorligt, binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij valt. Dat deze beoordeling discretionair is betekent evenwel niet dat ze onaantastbaar is. Wanneer de afweging, binnen het legistische kader, kennelijk onredelijk is, dient Uw Raad deze beslissing te vernietigen.

Hierna zal aangetoond worden dat deze beslissing, binnen het geldende legistische kader volstrekt onredelijk is. Doch vooraleer op de afweging ten gronde in te gaan zal eerst de motivering van de bestreden beslissing aan de kaak worden gesteld.

3. Los van de aangehaalde vaststelling van een schending van de motiveringsplicht, dient vastgesteld te worden dat de beslissing niet antwoordt op de in de aanvraag van verzoekster geformuleerde argument dat de vervolging door de overheid, alsmede strafmaat ten aanzien van dergelijke praktijken (politiek activisme) én haar verregaande gedoogzaamheid ten aanzien van vervolging, impliceert dat de betrokkene wel degelijk in aanmerking komt voor het statuut van vreemdeling.

"5.2 Vervolging door derden wordt beschouwd als behorende tot de werkingsfeer van het Verdrag van Genève indien zij is ingegeven door de in artikel 1 A van het Verdrag vermelde gronden, persoonlijk van aard is en van overheidswege wordt aangemoedigd of gedoogd. Wanneer de overheid passief blijft, moet dergelijke vervolging aanleiding geven tot een individueel onderzoek van elk verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, overeenkomstig de nationale rechtspraak, waarbij met name rekening moet worden gehouden met het al dan niet doelbewuste karakter van de constateerde passiviteit." (Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term " vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L 63, 13 maart 1996))

Dat in casu nooit enig onderzoek verricht is naar de ingeroepen gedoogzaamheid ten aanzien van de praktijken waarvan verzoekster het slachtoffer zal zijn in geval van een gedwongen terugkeer. Verzoekster is een zeer actief lid van de CPI en is nauw betrokken bij de organisatie en deelname aan de betogingen (stuk 3). De vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève moet beoordeeld worden vanuit het standpunt van de autoriteiten en niet van uit het oogpunt van de politieke activiteiten van de asielzoeker. Zelfs indien aangenomen wordt dat de politieke activiteiten van verzoekster een laag profiel hebben (quod non), kan nog niet gesteld worden dat de Iraanse autoriteiten haar activiteiten ook als dusdanig beschouwen.

Dat het niet-betwiste verhaal van verzoekster trouwens aantoont dat er geen sprake is van daadwerkelijke bescherming door de overheid nu het juist door de autoriteiten is dat verzoekster gezocht wordt!

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet voldoende geïnformeerd naar alle elementen die relevant kunnen zijn voor de behandeling van het dossier en komt schromelijk tekort aan de op haar rustende onderzoeksverplichting.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken zich de moeite zou hebben getroost om de verklaringen van verzoekster grondig door te nemen en te toetsen aan de eerder afgelegde verklaringen en aan de algemeen raadpleegbare informatiebronnen, zou zij hebben vastgesteld dat alle twijfels die zij hebben naar aanleiding van de asielaanvraag zouden worden weggenomen.

Dat de beslissing derhalve niet afdoend gemotiveerd is.

Dat in elk geval, minstens de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art.48/4 Vw. dient te worden toegekend aan verzoekster, nu er geen twijfel kan bestaan dat zij in elk geval een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2 Vw."

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoeksters betoog beperkt blijft tot een aantal vage beweringen, die zij nergens hard maakt of met feiten onderbouwt, dat de beslissing wel afdoende werd gemotiveerd en verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State, dat de beslissing met redenen is omkleed en is geëvalueerd in het kader van de Conventie van Genève zowel als van het subsidiaire beschermingsstatuut.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in haar middel en stelt bovendien dat het ingediende document inderdaad van oktober 2006 dateert doch dat zij dit document pas zeer recent heeft ontvangen, dat zij inderdaad nog contact heeft met haar ouders maar dat dit contact niet mag overdreven worden en zeer beperkt is, dat zij tijdens haar asielaanvraag van 4 oktober 2007 geen melding kon maken van dit document dat zij pas in december 2007 heeft ontvangen, dat de verwerende partij een afweging dient te maken tussen de formaliteiten en

de reële gevarensituatie in het land van herkomst, dat derhalve de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure en geen elementen naar voor brengt in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het betoog in het verzoekschrift beperkt zich voornamelijk tot een theoretische uiteenzetting over haar “gegronde vrees voor vervolging”, het subjectief element van haar vrees en over de actuele situatie in haar land van herkomst en tot feitelijke beschouwingen dienaangaande die elke grondslag missen.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster een oproepingsbrief van 4 oktober 2006 van het gerechtscomplex van Shiraz heeft ingediend en waaruit blijkt dat verzoekster zich drie dagen na ontvangst van de oproepingsbrief diende aan te melden. Bovendien heeft verzoekster de briefomslag waarmee de oproeping naar verzoekster werd verstuurd bijgevoegd.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot de door verzoekster ingediende (nieuwe) stukken het volgende:

“Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief voorlegt dd 04/10/2006. Overwegende dat betrokkene aan de hand van een briefomslag aantoont dat zij dit document pas in december 2007 ontvangen heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar moeder het document opgestuurd heeft. Overwegende dat het document dateert van oktober 2006, toen de procedure inzake haar tweede asielaanvraag nog hangende was. Overwegende dat betrokkene tijdens het gehoor inzake haar tweede en derde asielaanvraag te kennen gegeven heeft dat zij nog contact met haar ouders had. Overwegende dat betrokkene toen reeds de mogelijkheid had om het document te laten opsturen en om het tijdens de procedure van haar vorige asielaanvragen aan te brengen. Overwegende dat het document dan ook niet als een nieuw element kan beschouwd worden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de betrokken documenten en afgelegde verklaring geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoekster ze had kunnen aanbrengen, dat er wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat zij heeft aangetoond door de autoriteiten te worden gezocht, dat het ingediende document inderdaad van oktober 2006 dateert doch dat zij dit document pas zeer recent heeft ontvangen, dat zij inderdaad nog contact heeft met haar ouders maar dat dit contact niet mag overdreven worden en zeer beperkt is, dat zij tijdens haar asielaanvraag van 4 oktober 2007 geen melding kon maken van dit document dat zij pas in december 2007 heeft ontvangen. Noch in haar verzoekschrift, noch in haar repliekmemorie toont verzoekster in concreto aan op welke wijze de door haar aangebrachte elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet aangezien verzoekster bevestigt dat de oproeping dateert van oktober 2006, in het bezit was van haar moeder en verzoekster nog contact had met haar ouders. Verzoekster had bijgevolg de mogelijkheid om het document te laten opsturen en tijdens de procedure van haar vorige asielaanvragen aan te brengen. Verzoeksters argumenten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en dat haar minstens subsidiaire bescherming moet worden gegeven, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Het is niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij uit de gegevens waarover zij beschikte, vaststelt dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet zijn aangebracht. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoekster verwijt de verwerende partij zich niet voldoende te hebben geïnformeerd over alle elementen die relevant zijn voor de behandeling van het dossier en tekort komt in haar onderzoeks-verplichting. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster als 'nieuw element' een convocatie en een briefomslag heeft ingediend en hierover verklaringen heeft afgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op uitgebreide wijze motiveert waarom deze stukken niet als een nieuw element dat betrekking heeft op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, kan worden aangenomen. Verzoekster laat overigens na uiteen te zetten met welke elementen, die relevant zijn voor de behandeling van het dossier, verwerende partij geen rekening heeft gehouden en op welke wijze zij in haar onderzoeksverplichting zou zijn tekort gekomen. Noch in haar verzoekschrift, noch in haar repliekmemorie toont verzoekster aan welke de door haar aangebrachte nieuwe elementen zijn en op welke wijze deze elementen nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu elementen zijn die nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel dient erop te worden gewezen dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van zijn bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Bijgevolg, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 81.301, 20 september 1999). In casu wordt niet aangetoond dat het bestuur op een onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De artikelen 48, 48/2, 49 Vreemdelingenwet hebben betrekking op het vluchtelingenstatuut. De bestreden beslissing is evenwel genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet, op grond van de overweging dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, zodat de door verzoekster opgeworpen bepalingen niet dienstig kunnen worden aangeboord. Evenmin kan verzoekster de schending van de Vluchtelingenconventie dienstig opwerpen, aangezien dit de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister overstijgt. Zodoende kan verzoekster ook haar asielrelaas en problemen in Iran niet opnieuw ter beoordeling aan de Raad voorleggen.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste appreciatiefout.

Ten slotte stelt de Raad vast dat waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, de behandeling van een vierde asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.5. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht van verdediging, van de Conventie van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 Vreemdelingenwet omdat verzoekster niet begrijpt dat haar asielaanvraag is afgewezen in het stadium van de beoordeling van de ontvankelijkheid terwijl de verwerende partij zich moet beperken tot het onderzoek van haar vrees, dat de twijfels aan de geloofwaardigheid niet wezenlijk zijn, dat zij altijd hetzelfde feitenrelaas heeft verteld waarvan zij thans de oproepingen voorlegt, dat overigens geen melding wordt gemaakt in de beslissing dat er géén convocaties zouden geweest zijn, dat daarom onvoldoende onderzoek is gedaan naar de vervolging van verzoekster, dat ten onrechte wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet en dat de beslissing onvoldoende is gemotiveerd.

Ter adstructie van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"TWEEDE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het recht van verdediging, schending van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Dat de beslissing stelt dat verzoekster geen nieuwe gegeven aanbrengt die er op wijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art.1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Vooreerst acht verzoekster het onbegrijpelijk dat haar asielaanvraag wordt afgewezen in het stadium van de beoordeling van de ontvankelijkheid en dus van de beoordeling van de al dan niet "kennelijke" gegrondheid. De Dienst Vreemdelingenzaken moet er zich toe beperken na te gaan of de betrokkene een gegronde vrees kan laten gelden voor vervolging wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke

overtuiging. De beweerdelijke twijfels aan de geloofwaardigheid zijn aldus zeker niet van die aard dat zij wezenlijk zouden zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van de asielaanvragen. Verzoekster heeft altijd hetzelfde feitenrelaas verteld en ook altijd in alle eerlijkheid verteld waarom zij thans pas de Iranese oproepingen kan voorleggen.

Verzoekster wil tevens wijzen op het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt, en bovendien nooit zal kunnen maken, dat er géén convocaties zouden geweest zijn !

Dat door de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende onderzoek is geleverd naar de vervolging van verzoekster door de autoriteiten in haar land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook ten onrechte besloten dat verzoekster geen nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van art. 51/8 Vw.

Haar asielaanvraag dient dan ook minstens in overweging te worden genomen en het besluit dat het tegendeel formuleert is dan ook onvoldoende gemotiveerd en dien te worden geannuleerd.”

3.6. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van een frustratie ten aanzien van het feit dat haar vierde asielaanvraag niet in overweging is genomen terwijl zij geen enkele nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat er ernstige aanwijzingen zouden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet en dat bij gebreke aan een weergave van de wijze waarop de vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen zodat het middel als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

3.7. In de repliekmemoirie stelt verzoekster dat zij duidelijk een schending van de motiveringsplicht opwerpt aangezien de echtheid van de convocatie niet wordt betwist door de verwerende partij.

3.8. Voor wat de verschillende aangevoerde schendingen van wetsbepalingen en beginselen betreft, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gedaan van haar vrees voor vervolging, terwijl het bestaan van de convocaties niet wordt betwist. Opgemerkt wordt dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet, aangezien zij hiervoor niet bevoegd is. Daarnaast wordt vastgesteld dat de gemachtigde inderdaad het bestaan of de echtheid van de convocatie niet betwist doch stelt dat het ingediende document geen nieuw element is dat betrekking heeft op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure en die verzoekster niet eerder kon aanbrengen tijdens de vorige asielprocedures. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 51/8 Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

In verband met verzoeksters opmerking over de “twijfels aan de geloofwaardigheid” wordt vastgesteld dat verzoekster lijkt kritiek te uiten op voorgaande beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Deze beslissingen maken echter niet het voorwerp uit van de huidige vordering, zodat de kritiek niet dienstig is.

De Raad stelt derhalve vast dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekster geen nieuwe gegevens aanbrengt in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd.

Het tweede middel is ongegrond.

3.9. In het derde middel voert verzoekster de schending van het gelijkheids-, non-discriminatie- en proportionaliteitsbeginsel aan omdat de aanvragen tot regularisatie van

Iraanse asielzoekers die deelgenomen hebben aan de kerkacties of aan een chantageactie, zoals een hongerstaking ontvankelijk en gegrond zijn verklaard terwijl deze landgenoten qua integratie niet eens aan haar kunnen tippen, dat bovendien wordt gewezen op de uitzichtloze toestand in Iran, in het bijzonder voor de vrouw die herleid is tot een tweederangsburger, dat een afweging moet worden gemaakt tussen de formaliteiten die door de Vreemdelingenwet worden geëist en de reële gevaarssituatie in haar land van herkomst, dat bij die afweging rekening moet worden gehouden met het proportionaliteitsbeginsel en dat afgewogen moet worden of het principe opweegt tegen de concrete gevaarssituatie voor verzoekster bij een eventuele terugkeer, dat verwerende partij heeft nagelaten deze afweging expliciet te maken.

Ter adstructie van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"DERDE MIDDEL

Schending van het gelijkheids-, non-discriminatie- en proportionaliteitsbeginsel

De regels van gelijkheid en non-discriminatie leggen de verplichting op aan de overheid om gelijke gevallen gelijk te behandelen.

In de afgelopen jaren werden door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvragen tot regularisatie van Iranese asielzoekers die deelgenomen hebben aan de kerkacties, ontvankelijk en gegrond verklaard, zelfs wanneer zij geen drie jaar in de procedure zaten. De aanvragen van de landgenoten van verzoekster, die zich zelfs in een slechtere administratieve positie bevinden dan verzoekster, en qua integratie niet eens aan haar kunnen tippen, ontvankelijk en gegrond verklaren enkel en alleen omdat zij deel hebben genomen aan een chantageactie zoals hongerstaking, getuigt van een armzalige vreemdelingenpolitiek en betekent een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster behoudt zich het recht voor om verschillende Iranese asielzoekers die hun regularisatie hebben bekomen na de honger-staking, naar voor te brengen als bewijselement.

Bovendien dient gewezen te worden op de uitzichtloze toestand in Iran en in de regio. Dit geldt in het bijzonder voor de positie van de vrouw, die volledig herleid is tot een tweederangsburger. De recente verslechtering van de mensenrechten en de opmars van het islamitisch fundamentalisme in Iran, zorgen ervoor dat verzoekster, een politiek actieve vrouw, onmogelijk haar rechten zal kunnen doen gelden in de Iraanse samenleving (verslag Amnesty International - stuk 4).

De minister van Binnenlandse zaken/DVZ moet bij de beoordeling omtrent het al dan niet voorliggen van een nieuw element een afweging maken tussen de formaliteiten die door de Vreemdelingenwet worden geëist, en anderzijds de reële gevaarssituatie in dat land van herkomst. Bij die afweging moet rekening worden gehouden met het proportionaliteitsbeginsel. Er dient met andere woorden te worden afgewogen of het principe opweegt tegen de concrete gevaarssituatie waaraan een goed geïntegreerd persoon als verzoekster zal blootgesteld worden bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst.

De verwerende partij heeft overigens ook nagelaten deze concrete afweging expliciet te maken."

3.10. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat verzoekster zich opnieuw beperkt tot het uiten van een frustratie ten aanzien van de behandeling van haar asielaanvraag en tot het geven van een persoonlijke appreciatie van het gevoerde asiel-beleid en zich beperkt tot onterechte en laakbare beweringen waarvoor zij zelfs geen begin van bewijs aanlevert. Verzoekster brengt geen enkel nieuw element aan. Bovendien beperkt verzoekster zich tot het uiten van kritiek maar kan in het verzoekschrift niet afgeleid worden waarom de aangehaalde rechtsregels geschonden zouden zijn, minstens brengt zij geen geloofwaardige bewijzen aan van haar beweringen. Het middel is in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

3.11. In de repliekmemoirie neemt verzoekster nota van het feit dat niet wordt gereageerd op haar argument betreffende de uitzichtloze toestand in Iran en verwerende partij stelt ten onrechte dat geen bewijs voorligt van enig nieuw element. Overigens heeft verwerende partij nagelaten de concrete afweging expliciet te maken.

3.12. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de algemene bewering dat regularisatieaanvragen van Iraanse burgers, die hebben deelgenomen aan een kerkactie of hongerstaking, gegrond worden verklaard. Verzoekster staft deze bewering op geen enkele wijze. Bovendien kan er slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekster met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Verzoekster laat na dit te doen. Verzoekster vergelijkt haar situatie met 'Iraanse personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend'. Het voorwerp van de vordering is geen beslissing met betrekking tot een regularisatieaanvraag maar met betrekking tot een vierde asielaanvraag.

Verzoekster stelt voorts dat de beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag niet proportioneel is en dient afgewogen te worden met de concrete gevaarssituatie voor verzoekster bij een eventuele terugkeer. Er dient opgemerkt te worden dat in casu de Raad enkel kan nagaan of verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft geweigerd om de door verzoekster in het kader van haar vierde asielaanvraag aangebrachte elementen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet te beschouwen. Zoals uit de bespreking hierboven blijkt, is de bestreden beslissing niet onwettig of op kennelijk onredelijke wijze genomen. Een belangenafweging betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing en valt derhalve buiten de bevoegdheid van de Raad (R.v.St. arrestnr. 86.800, van 17 april 2000). In de mate dat het de bedoeling is van verzoekster dat zij op humanitaire gronden een verblijfsstatus dient te verwerven staat het haar vrij om gebruik te maken van de door de wetgever hiertoe voorziene en aangepaste procedures. Verzoekster toont geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Het derde middel is ongegrond.

3.13. In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht van verdediging, van de Conventie van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat het redelijkheids-beginsel geschonden is omdat de derde asielaanvraag werd ingediend op 4 oktober 2007 en zij reeds op 19 oktober 2007 een beslissing tot niet-inoverwegingname mocht ontvangen, dat zij "de bestreden beslissing heeft ontvangen amper enkele weken na haar vierde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken", "dat deze uiterst korte termijn zelfs te kort is om ook maar enig onderzoek te voeren naar de inhoud en de rechtsgeldigheid" van de nieuw aangebrachte elementen en dat in casu geen redelijk onderzoek kan gevoerd zijn.

Ter adstructie van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"VIERDE MIDDEL

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het recht van verdediging, schending van het Internationaal verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 48/2, 49 en 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Dat er bovendien een schending is van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de derde asielaanvraag van verzoekster werd ingediend op 4 oktober 2007 waarop Dienst Vreemdelingenzaken op 19 oktober 2007 reeds de beslissing nam tot niet-inoverwegingname.

Dat verzoekster de bestreden beslissing heeft ontvangen amper enkele weken na haar vierde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken !

Dat deze uiterst korte termijn zelfs te kort is om ook maar enig onderzoek te voeren naar de inhoud en de rechtsgeldigheid van de door verzoekster nieuw aangebrachte elementen, laat staan enig redelijk onderzoek...

Dat in casu dan ook geen redelijk onderzoek kan gevoerd zijn geweest.”

3.14. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat de verwijzing naar de derde asielaanvraag niet relevant is, dat de bestreden beslissing bijna drie maanden na de datum van de aanvraag is genomen, dat verzoekster bezwaarlijk kan spreken van een onderzoek van slechts “enkele weken” en dat alleszins geen bewijzen worden aangebracht dat het onderzoek niet grondig zou zijn gevoerd. Het vierde middel mist feitelijke grondslag.

3.15. In de repliekmemoire volhardt verzoekster in haar middel, stelt dat de verwijzing naar derde asielaanvraag weldegelijk relevant is aangezien bij de beoordeling van de vierde asielaanvraag ook de derde asielaanvraag in beschouwing wordt genomen, dat verwerende partij geen enkel bewijs levert van “grondig onderzoek” dat er geen redelijk onderzoek kan gevoerd zijn aangezien geen uitspraak is gedaan over de inhoud, rechtsgeldigheid, ... van de voorgelegde convocatie.

3.16. Voor wat de verschillende aangevoerde schendingen van wetsbepalingen en beginselen betreft, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. De verwijzing in het middel naar de behandeling van haar derde asielaanvraag is in casu niet relevant aangezien de bestreden beslissing betrekking heeft op de vierde asielaanvraag.

Verzoekster heeft haar vierde asielaanvraag ingediend op 16 januari 2008. De beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielvraag dateert van 8 april 2008, oftewel bijna drie maanden na de datum van de aanvraag. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen dat zij de beslissing “amper enkele weken na haar vierde asielaanvraag” mocht ontvangen. Bovendien blijkt uit deze behandelingstermijn geenszins dat verwerende partij geen redelijk onderzoek kon voeren. Uit de bespreking van de middelen hierboven en uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster als ‘nieuw element’ een convocatie en een briefomslag heeft ingediend en hierover verklaringen heeft afgelegd. In de bestreden beslissing is uitvoerig gemotiveerd waarom deze stukken geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk zou zijn. Derhalve toont verzoekster evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel aan door te stellen dat de behandelingstermijn te kort zou zijn.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.